

VLIEGEN KAN JE LEREN

De wind gierde door Leo's reigerkapsel. Zo hard had hij nog nooit gevlogen. Hij hield zich krampachtig vast aan het wiebelstoeltje op Odins rug. Hij had dan wel gordels om, maar dat gaf geen enkele garantie op een succesvolle vlucht. Man, wat vloog die Odin hard. Leo keek over hem heen. Potverdikkie, wat zag hij nou? Ze vlogen recht op een kerktoeren af.

"Kijk uit Odin, een kerktoeren. Kijk dan toch. EEN KERKTOREN!"

Leo kneep zijn ogen stijf dicht.

"AAAARRGGGGHHHHH."

Zoeffffffffffff, hoorde hij. Voorzichtig opende hij een stukje van zijn rechteroog. Ze waren erlangs gevlogen! Erlangs! Huh? Hóe dan?

"Zag u dat?" zei Odin, die inmiddels flink vaart had geminderd. "Zo doet u dat dus. Vlieg er op af, wees voor de duvel niet bang, en dan net... net op dat laatste stukje doet u uw vleugels dus een beetje omhoog en dan naar rechts of links. Dan vliegt u er dus zo voorbij. Kom, nóg een keer."

Odin dook met de snelheid van een straaljager naar beneden. Leo gierde het uit.

Of het van schrik of lol was, wist hij even niet. Wel dat het heel hard ging en dat die ellendige kerktoren weer heel veel dichterbij kwam.

‘Aaaarrgggghhhhh,’ klonk het opnieuw. En zoefffffff, weer erlangs. Nu had Leo zijn ogen opengehouden en zag hij hoe Odin dankzij zijn vleugels zijn route wist te verleggen. Dus zó deed je dat...

Leo zelf klapwiekte altijd maar een eind in het rond. Ja tuurlijk, hij had vleugels, maar die gebruikten lijpe reigers eigenlijk alleen maar om op te stijgen. Niet om te sturen. Ineens maakte Odin weer een duikvlucht en landde in het gras. “Uitstappen, als u zou willen. Nu, alstublieft.”

O, dacht Leo, lekker dan. Ik had er net lol in. Waarom gaan we stoppen? Alsof

die herkende hij wel van thuis. Zijn moeder probeerde die weleens te gebruiken voor haar kapsel, maar dat pakte altijd rampzalig uit. Die pluk haar op haar hoofd werd er na haar gestuntel niet beter op. Maar dat andere ding had hij nog nooit gezien. Het leek wel op een mes.

“Wat ehhh, wat is dát?”, vroeg Leo angstig, wijzend op dat enge, puntige ding.

“O, maak je geen zorgen. Dat heet een schaar.”

“En daar ga je... ehhh, wát mee doen?”

“Je haar knippen.”

Leo had geen flauw idee wat knippen was, maar hij besloot zich over te geven aan zijn lot. Hij wilde toch een ooievaar worden? Nou, dan moest hij er maar aan geloven en vertrouwen op een hogere macht die het beste met hem voor zou hebben.

“Weet je wat, Ottelien. Ik doe mijn ogen dicht, leg mijn hoofd naar achter en je gaat je gang maar. Maak er het beste van.”

En dicht deed Leo zijn ogen. Het was

